

(Блиц, 12.01.2009)

Популарност и власт Бориса Тадића, председника Србије, несумњиво су порасли и ојачали након успешне интервенције у гасној кризи. Придружујем се аплаузима на отвореној сцени који се још чују од оне прошлонедељне благовести да су нам Мађари и Немци, након председникове телефонске интервенције, уступили дневно око пет милиона кубика гаса, што је сасвим довољно да се не смрзнемо.

Вест је била и добро спакована. Прекид најгледанијег програма, директно укључење председника који је својим гласом многе огрејао...

На то треба додати и околност да је Србија, како се не много дискретно саопштава, по Тадићевом налогу, почела гас да шаље у Босну где је ситуација била још гора него у Србији. Има ли бољег примера солидарности и добросуседских односа?

Не бих, дакле, ником да кварим срећу, али, ето, ђаво ми не да мира, па сматрам да у ширем, дакле јавном интересу, мора да се каже да овакав начин решавања криза није добар ни за Бориса Тадића ни за Србију.

Скептици иначе тврде да је нападна солидарност Мађарске и Немачке резултат поуздане информације да ће се спор између Украјине и Русије изгладити у року краћем од рока у коме би биле угрожене значајне резерве ове две земље. Додају још да је мађарска влада имала и посебан интерес због Војводине која је, објективно, највише била погођена празним гасоводом.

Чаробни штапић

Пише: Драгољуб Жарковић
понедељак, 12 јануар 2009 15:09

Само 24 часа пре Тадићевог успеха, Душан Бајатовић, директор „Србијагаса”, вратио се из Мађарске празних руку.

Испада да је Тадић узео у руку чаробни штапић и спасао нас. Председник Србије се иначе креће по минском пољу уставних овлашћења и свако мало излази из тих оквира арбитрирајући у институционалним и ванинституционалним кризама. Моћ квари људе и кад су им побуде пламените, а политичаре квари посебно.

Ако троме и лење институције друштва поверују да ће сваку брљотину покрити Борис Тадић онда, отворено говорећи, нећемо далеко да стигнемо. Криза у којој се налази српско друштво превазилази моћи појединца. Она је, као прво, деценијска, као друго, ради се о структуралној кризи и, као последње, она може трајати и дуже од Тадићевог мандата.

Као у оној кинеској народној мудрости о рибама, тако и овде није најважније што нас је неко нахранио, него је најважније да умемо да пецамо.

Сада се сви куну да смо извукли поуке и да ће „већ од лета” бити другачије, али нас горко искуство учи да су то била она митска „кукова лета” и да је овде инерција јача од свега другог и да носиоци функција у власти највише воле да произведу оца и/или спасиоца нације док они седе у фотељама чекајући да се Тадић или неко други маши телефона.